

‘અઝીઝ’ ટંકારવીનો

ગઝલ સંગ્રહ

‘અટકળનો દરિયો’

લીલાલ્હેર હવે તો

કેવા લીલાલ્હેર હવે તો
તડકે બેઠું રહેર હવે તો

આંખોમાં ચોમાસું બેઠું
માલિકની છે મહેર હવે તો

જીદ કરે છે છોરી એવી
ચાંદને લાવો ઘેર હવે તો

એનું મારણ ક્યાંથી લાવું
માણસ ધીમું ઝેર હવે તો

જે પ્હેરીને મસ્ત રહે તું
એવું પ્હેરણ પ્હેર હવે તો

સપનની દિશાઓ

હજી ક્યાં મળી છે જ મનની દિશાઓ
કહો કઈ તરફ જે મિલનની દિશાઓ

સતત નેણ-દીપક જલાવી જ રાખ્યા
પછી ઝળહળી આગમનની દિશાઓ

તમે અંતરાયો મૂકીનેય થાક્યા
અમે લ્યો ન છોડી લગનની દિશાઓ

તમે ડગમગો ના લગીરે હવે તો
નમન ત્યાં કરે છે અમનની દિશાઓ

તમે ઊંઘમાંથી ઉઠાડી પૂછી લ્યો
'અઝીઝ'ને વહાલી વતનની દિશાઓ

લીલુંચટાક છે

ઈચ્છાતણું આ લીસ્ટ તો લાંબુ લયાક છે
ને આપણું લલાટ જો કોરું કટાક છે

ટહુક્યા કર્યાની પેરવી કરતું રહ્યું સતત
પંખી આ મનનું કેટલું ભોળુંભટાક છે
એ વાત છે જુદી કે પ્રવેશી નથી શક્યા
એના સદનનું બારણું ખુલ્લુંખટાક છે

આ વૃક્ષના અસ્તિત્વનું જોખમ ટળી ગયું
ટોચે હજી એક પાંદડું લીલુંચટાક છે

ઈચ્છા જ હોય તો કદી વાંચી જુઓ 'અઝીઝ'
પુસ્તક આ જિંદગીતણું કોરુંકટાક છે

પ્રભાત જ ક્યાં છે ?

મારી તારી વાત જ ક્યાં છે ?
તુજ જેવી સોગાત જ ક્યાં છે ?

મેઘધનુષના રંગો જેવાં
સપનાં સહુના સાત જ ક્યાં છે ?

માળો છોડી જાશે પંખી
ડાળીને આઘાત જ ક્યાં છે ?

કોરો કાગળ વાંચી લે જે
લોકો એવા જ્ઞાત જ ક્યાં છે ?

સંઘરી લઈએ દિલમાં એવી
આપણી મુલાકાત જ ક્યાં છે ?

ઝાકઝમાળ છે અજવાળાની
કિન્તુ એ પ્રભાત જ ક્યાં છે ?

સ્વપ્નમાં

છોકરીએ છોકરાને કંઈ કહ્યુંતું સ્વપ્નમાં
તે પછી આખું નગર ખીલી ઊઠ્યું તું સ્વપ્નમાં

કોલ મળવાના ફરી દીધા હતા ધીમા સ્વરે
ગામ આખાએ છતાં સૂણી લીધુંતું સ્વપ્નમાં

કાલ રસ્તામાં મને જે ફૂલ દીધુંતું તમે—
એ જ મીઠી ખુશ્બુ ફેલાવી રહ્યુંતું સ્વપ્નમાં

કોઈ કારણસર તમે પાળી શક્યા ના કોલને
એટલે તો મન ફરી ભીનું થયુંતું સ્વપ્નમાં

નાગ ઈચ્છાના ‘અઝીઝ’ નાથી શક્યું ના કોઈ પણ
મોરલી જેવું સતત વાગી રહ્યુંતું સ્વપ્નમાં

સમય થઈ ગયો

રિટાયર થવાનો સમય થઈ ગયો
બરાબર થવાનો સમય થઈ ગયો

શરીરે સુવાસો લગાવી ઘણી
ખુદ અત્તર થવાનો સમય થઈ ગયો

તમે છો ને ઈશ્વર હતા જગ મહી
લ્યો પથ્થર થવાનો સમય થઈ ગયો

હજી સત્ય પર આવરણ ક્યાં લગી ?
ઉજાગર થવાનો સમય થઈ ગયો

હવે બાંધ બિસ્તર જવાનું છે દૂર
મુસાફર થવાનો સમય થઈ ગયો

રમી લીધું ઘર-ઘર રમતમાં ઘણું
હવે ઘર જવાનો સમય થઈ ગયો

વિસરાઈ ગઈ

બંધ મુઠ્ઠી સહેજમાં પરખાઈ ગઈ
શ્વાસની મૂડી બધી ખર્યાઈ ગઈ

એ પછી એની મજા ક્યાંથી રહે ?
એક મૂંગી વેદના ચર્યાઈ ગઈ

ડૂબવામાં શું ગયું એ સૂર્યનું !
આપણા સંગાથની પરછાંઈ ગઈ

સૌ વચાળે જે મને શોધી રહી
એ જ આંખો રૂબરૂ શરમાઈ ગઈ

કેમ આવ્યા'તા 'અઝીઝ' દુનિયા મહી ?
વાત છેલ્લી પણ સુધી વિસરાઈ ગઈ

ઢગ છે બાવા

દુનિયા નામે ઢગ છે બાવા
ક્યાં આ તારું જગ છે બાવા

ધીમે રહીને કાઢી લે તું
પથ્થર નીચે પગ છે બાવા

વ્યર્થ પલાઠી વાળી બેઠો
આ રેતીનો ઢગ છે બાવા

હોવાની ફરિયાદો ના કર
હોવું દુઃખતી રગ છે બાવા

ખુશીઓની ક્યાં વાટ જુએ તું ?
માતમ મૃત્યુ લગ છે બાવા

થાશે લીલા લહેર પછી તો
ત્યાં જો તારી વગ છે બાવા

આપણા શબ્દો અષ્ટમ્ પષ્ટમ્
ભાષા પણ લગભગ છે બાવા

ડહાપણ છે

રોષ તારો પ્રિયે અકારણ છે
ઝરમરે ક્યાં ભલા અહીં રણ છે

હા ફકત એટલી વિમાસણ છે
ઝેર પોતે જ એનું મારણ છે

‘ખૂબ ચાહુ છું’ કહું છું તો પણ—
આપણે ક્યાં કશુંય સગપણ છે

સંત બનવાની જીદ છોડી દે
આદમી થાવું એ જ ડહાપણ છે

ચણાયો છું

બુદ બુદા જેમ હું તણાયો છું
બુદના કુરુક્ષેત્રમાં હણાયો છું

યુગ—યુગે એક છે, નિયમ તો પણ
ઢાઈ અક્ષરમાં હું ચણાયો છું

મૈય બલિદાન તો દીધાં છે પણ
પારકો કેમ હું ગણાયો છું ?

એમના નખ મહીં ઝનૂન વધે
વ્યર્થ હું પણ પછી ખણાયો છું

તું જો ઈચ્છે મને જ ઓઢી લે
પ્રેમ—ચાદર મહીં વણાયો છું

એ ભલે ફેરવી લે આંખ ‘અઝીઝ’
એમના હોઠે ગણગણાયો છું

કદીયે વેર ના

આપણે વાઘા પહેર્યા શહેરના
તે પછી વાવડ મળ્યા છે કેરના

કાસદે પણ સ્તબ્ધ થૈ જોયા કર્યું
પારખાં મીરાં કરે શે ઝેરના !

તે છતાં તું દર્દ દે છે સામટાં
આપણા બેમાં કદીયે વેર ના

એટલે તો નાવમાં કાણું પડ્યું
બેઉના ‘હું’માં જરાયે ફેર ના

એમને લોકો પૂછે છે પાંચમાં
જે રહ્યા છે ક્યાં ટકા કે તેરના

હું તને એ રોગનું કારણ કહું
વાત ને વર્તન વચાળે મેળ ના

જિંદગીની શોધમાં પામ્યા ‘અઝીઝ’
ધૂળ ને ઢેફાં જ છે કેં ખેર ના

એવું બધું

એ જ બસ આધાર ને એવું બધું
એક પાલનહાર ને એવું બધું

રૂપના અંબાર ને એવું બધું
શબ્દના શણગાર ને એવું બધું

સંત જીવન-સાર ને એવું બધું
પ્રેમ અપરંપાર ને એવું બધું

એ જ રસ્તો છે જવાનો દિલ મહી
પાંપણોની પાર ને એવું બધું

આગ લાગી દિલ મહી છે આમ તો
આંસુઓ ચોધાર ને એવું બધું

કેમ પહોંચાશે હવે એના લગી ?
ચોતરફ અંધાર ને એવું બધું

ઊતરે ક્યારે 'અઝીઝ' કોને ખબર ?
શ્વાસનો આ ભાર ને એવું બધું

ચણાયો છું

બુદબુદા જેમ હું તણાયો છું
બુદના કુરુક્ષેત્રમાં હણાયો છું

યુગ-યુગે એક છે, નિયમ તો પણ
ઢાઈ અક્ષરમાં હું ચણાયો છું

મેંચ બલિદાન તો દીધાં છે પણ
પારકો કેમ હું ગણાયો છું ?

એમના નખ મહી ઝનૂન વધે
વ્યર્થ હું પણ પછી ખણાયો છું

તું જો ઈચ્છે મને જ ઓઠી લે
પ્રેમ-ચાદર મહી વણાયો છું

એ ભલે ફેરવી લે આંખ 'અઝીઝ'
એમના હોઠે ગણગણાયો છું

ટશર થઈ ગઈ

તમારી જરાક ન નજર થઈ ગઈ
પછી જિંદગી બાઅસર થઈ ગઈ

રસ્તાનાં ફૂલોય કંટક બન્યાં
સહજ બંદગીમાં કસર થઈ ગઈ

તપે છે અચાનક, કશું મારામાં
શું સહરાની એવી અસર થઈ ગઈ

અમી-છાંટણાની છે વાતો અજબ
શિલામાંય લીલી ટશર થઈ ગઈ

તમે બંદગી સૂફીઓની જુઓ
ગયા સિજદામાં ને સહર થઈ ગઈ

એકાંતમાં

કોણ કોનું થાય છે એકાંતમાં
સૌ અહીં અટવાય છે એકાંતમાં

ભરસભામાં જે કશું સમજાય ના
એ બધું સમજાય છે એકાંતમાં

સાદ દીધો'તો કોઈએ એક દી'
શું તેહજી સંભળાય છે એકાંતમાં ?

બારણો ઊભાં હતાં એ ક્યારના
ને હવે શરમાય છે એકાંતમાં

નામની એના 'અઝીઝ' તાસીર જો
હોઠ ભીના થાય છે એકાંતમાં

ચાલ્યા કરો

હા ફકત એહસાસ લઈ ચાલ્યા કરો
ભીના ભીના શ્વાસ લઈ ચાલ્યા કરો

સાત દરિયાથી એ છીપાશે નહીં
આમ અકબંધ પ્યાસ લઈ ચાલ્યા કરો

કોને કોને આપ ગણશો પારકાં ?
સહુ તરફ વિશ્વાસ લઈ ચાલ્યા કરો

કાળમુખી રાતના પેટાળમાં
યાદનો અજવાસ લઈ ચાલ્યા કરો

આ બધા રસ્તાઓ મૂંઝવી મારશે
એક રસ્તો ખાસ લઈ ચાલ્યા કરો

આ બધી અકડાઈ ખોટી છે 'અઝીઝ'
બંદગીમાં દાસ થઈ ચાલ્યા કરો

ખાલી ઘર

આપણે પથ્થર છીએની માન્યતા સાચી હશે ?
એક ખાલી ઘર છીએની માન્યતા સાચી હશે ?

આ ઉદાસી આંગણે થૈ છમ્મ્લીલી પાંગરી
એ પછી પગભર છીએની માન્યતા સાચી હશે ?

આ સફર છે, ના કદી મુકામની પરવા કરી
એટલે બેઘર છીએની માન્યતા સાચી હશે ?

આંખ પર કાજળ ઘસ્યું, ને ગાલ પર ટપકું કર્યું
એટલે સુંદર છીએની માન્યતા સાચી હશે ?

એ અલગ છે વાત કે ભૂલ્યા વરસવાનું અમે
જાતના ઝરમર છીએની માન્યતા સાચી હશે ?

તારું ગામ લાગે છે

હર ઘડી એ જ કામ લાગે છે
ખૂબ વહાલું એ નામ લાગે છે

એટલે તો મળી અહીં હળવાશ
આ ફકીરોનું ધામ લાગે છે

આંગણે એમના પાવન પગલાં
એક સુંદર ઈનામ લાગે છે

પ્રેમનગરી ભલા છે કેવી આ ?
પ્રેમ જાણે હરામ લાગે છે

સૌના ચહેરે ખુશીની છે છાલક
આ 'અઝીઝ' તારું ગામ લાગે છે

તારું ગામ લાગે છે

હર ઘડી એ જ કામ લાગે છે
ખૂબ વહાલું એ નામ લાગે છે

એટલે તો મળી અહીં હળવાશ
આ ફકીરોનું ધામ લાગે છે

આંગણે એમના પાવન પગલાં
એક સુંદર ઈનામ લાગે છે

પ્રેમનગરી ભલા છે કેવી આ ?
પ્રેમ જાણે હરામ લાગે છે

સૌના ચહેરે ખુશીની છે છાલક
આ 'અઝીઝ' તારું ગામ લાગે છે

દિશાઓ

કદાચિત હશે આ પ્રલયની દિશાઓ
ઘણી ધૂંધળી છે સમયની દિશાઓ

અમે હાર માણી વિજયની છટાથી
પછી મેળવી છે વિજયની દિશાઓ

છે ફિકકા ચહેરા ને ભયભીત આંખો
અહીં કોણ સર્જે છે ભયની દિશાઓ ?

તમે ચાંદ-સૂરજ તરફ દોટ મૂકી
અમારી છે મંઝિલ હૃદયની દિશાઓ

હૃદયના બધા તાર તોડ્યા પછીથી
ભલા ક્યાંથી મળશે તે લયની દિશાઓ ?

ઝણઝણે છે

તાર કેવા રણઝણે છે
દાર જાણે ખણખણે છે

ચોતરફ સૂમસામ સઘળું
કોઈ હળવે ગણગણે છે

ડાળ પરથી પાન ખરતાં
માંઘલો કાં સણસણે છે ?

અશ્વ તો એકે બચ્યાના
કોણ આઘે હણહણે છે ?

હા, 'અઝીઝ'ના સ્મિત પાછળ
દર્દ છાનું ઝણઝણે છે

અનરાધાર જીવો

હું સદા રાખીને અધ્યાહાર જીવો
શૂન્ય થૈ ને સાવ અપરંપાર જીવો

જીવવું હો તો ગજબનું યાર જીવો
થૈ શહીદીના કફનનો તાર જીવો

થાવ જો શબ્દો તો સોસરવા જ જાજો
મૌન જો રહી જાવ તો થૈ તલવાર જીવો

દાર જો ખુલ્લા હૃદયના થૈ શકે તો
એક-બીજાનો બની ઈતબાર જીવો

છો જીવે દુનિયા 'અઝીઝ' એની તરસમાં
ખુદને નાણી જોઈ અનરાધાર જીવો

સરવાળો કરો

લાગણીનો રોજ સરવાળો કરો
કો' હૃદયમાં કાંકરીયાળો કરો

દોસ્ત ! ચહેરાને તમારા સાયવો
વ્યર્થ શાને આયનો કાળો કરો

તે પછી નકકી કરું મારી દિશા
ખુદ થકી સંબંધ એકધારો કરો

વિશ્વને રે'વા સમું કરવું જ હો
પ્રેમનો ચારે તરફ માળો કરો

તું જ જાની છે

એક પાગલતણી જુબાની છે
'તું જ જાલીમ છે, તું જ જાની છે'

તુ જ પ્રતીક્ષાની એ નિશાની છે
રાત પણ પ્રતીક્ષાની એ નિશાની છે

ભર સભામાં આ શું કહી બેઠાં !
લોક કહેતા રહ્યા : દીવાની છે

એ બધે ઘૂમે છે, સિકંદર થઈ
ને પછી કહે છે : દુનિયા ફાની છે

ડરેલા હોય છે

આંખમાં સાગર ભરેલા હોય છે
લોક સૌ એના જ ઘેલા હોય છે

એટલે કરતો નથી એની દવા
ઘાવ દિલમાં તે કરેલા હોય છે

કોઈ શું આપી શકે ઉત્તર બધા
પ્રેમ-પ્રબના ક્યાં સહેલા હોય છે

અધવચ્ચે પાછા ફરે ના તે કદી
ધ્યેયને જે કો' વરેલા હોય છે

એમનું જીવન 'અઝીઝ' સાર્થક થયું
જે બધા ખુદથી ડરેલા હોય છે

ફૂલોની ભાષા

શાયદ ફળે કાંઈ તારીય આશા
શીખી લે અહીં તું ફૂલોની ભાષા

દરિયો સહજમાં પછી પાર કરશે
ડુબાડી શકે જો અહીં તું નિરાશા

પાઘર થયું ઘર પડીને છતાંયે-
આપે હજી કોઈ અંદરથી જાસા

પીછું પકડવાનું પડતું મૂકીને
પર્વત ઊંચકવા કરે શું તમાશા !

ઊંડે લગાવી છે ડૂબકી 'અઝીઝે'
નકકી લ્યો પડવાના પોબાર પાસા

પાંપણો ઢાળી હતી

એટલે તો વાત મહેફિલમાં સહજ ઢાળી હતી
એમના ચહેરાની રેખાઓ અમે ભાળી હતી

લોકની વચ્ચે અબોલા રાખવાના કોલને
હું તરત ભૂલી ગયો ને તે શરત પાળી હતી

જિંદગીભર એ શરમની વાત ન ભૂલ્યાં કદી
એમણે તો અંત ટાણે પાંપણો ઢાળી હતી

એ પછી તો આપણાં સ્વપ્નો, દુઃસ્વપ્નો પણ અલગ
તે વળાંકે આપણી અંતિમ એ તાળી હતી

વાત જુદી છે તે સહેજે ફળી ના એ 'અઝીઝ'
જિંદગીને રેશમી ઝુલ્ફો શી પંપાળી હતી

જંપી ગયું છે

નામ એનું હોઠ પર થીજી ગયું છે
મન ભલા કેવી મદિરા પી ગયું છે

ડાળ તો ખાલી હજી ઝૂલ્યા કરે છે
એક પંખી ક્યારનું ઊડી ગયું છે

કાલ તક તો સ્લેટ આ કોરી હતી ને—
નામ ભીનું કોઈ ત્યાં ચીતરી ગયું છે

એ હવે ક્યારેય ના જાગી શકે લ્યો
આ નગરનું લોક તો જંપી ગયું છે

ના કશો ઉન્માદ કે ના વેદના
આ જીવન એવું હવે ફાવી ગયું છે

ઈશ્વર કહી શકતો નથી

કોઈને ઈશ્વર કહી શકતો નથી
એટલે પથ્થર કહી શકતો નથી

હુંફ જ્યાં મળતી નથી સહવાસની
એ જગાને ઘર કહી શકતો નથી

માર્ગ કે મંઝિલથી છે તું બેખબર
હું તને રેહબર કહી શકતો નથી

જિંદગીની વારતામાંથી અહીં
એક—બે અવસર કહી શકતો નથી

ખળભળે ના, ખળભળાવી ના શકે
એમને સાગર કહી શકતો નથી

લાગી શરત ?

એ મને મળશે કશે લાગી શરત ?
આ હૃદય મહેકી જશે લાગી શરત ?

એટલે તો એ ગલીમાં જાઉં છું
એ દિ'દષ્ટિ થશે લાગી શરત ?

એમનો કાગળ મળ્યો વરસો પછી
યાદમાં ડૂબ્યાં હશે લાગી શરત ?

આમ કંઈ આ ઓરડો ના ઝળહળે
એમનાં પગલાં થશે, લાગી શરત ?

નર્મદા—સાબર મળી હેયા મહી
આ હૃદય દરિયો હશે, લાગી શરત ?

તે પછી રિસાઈને ચાલ્યા ગયાં
પ્યારનું સગપણ હશે, લાગી શરત ?

ગામ ખાલી

સુરાલય છે ખાલી, બધા જામ ખાલી
નથી કોઈ પાનાર, ને શામ ખાલી

હવે પ્રેમ જેવી નથી કોઈ ઘટના
નથી કોઈ આશિક, અને ધામ ખાલી

ન હરકત, સહેજે; નથી ક્યાંય હલચલ
નગરનાં નગર, ગામનાં ગામ ખાલી

હવે કોઈ આબિદ નથી એ ઈબાદત
વદે છે હનુમન, સીતા-રામ ખાલી

છે અંતરથી અંતર, સંબંધો ન બંધન
હવે લાગણીના બધા નામ ખાલી

ખૂબ અઘરું છે

ખુદને મળવું જ ખૂબ અઘરું છે
નિજને છળવું જ ખૂબ અઘરું છે

સત્ના દરવાજે ટાકોરા દઈને
પાછા વળવું જ ખૂબ અઘરું છે

જગની માયામાં ગળાડૂબ બની
હકમાં ભળવું જ ખૂબ અઘરું છે

મહેફિલોમાં તો બધું ક્ષેમકુશળ
પંડે બળવું જ ખૂબ અઘરું છે

ઝૂઝીએ આખી જિંદગી તે છતાં
મનને કળવું જ ખૂબ અઘરું છે

શીશ સજદામાં ઢળી જાય સહજ
દિલનું ઢળવું જ ખૂબ અઘરું છે

શ્રદ્ધાળુ છે

જગ ક્યાં તારું-મારું છે
એ સૌનું મજિયારું છે

ઝાકઝમાળો શું કરશો ?
ભીતર તો અંધારું છે

ડાળ ઝૂલી ફફડી ઊઠ્યું
મન જબરું ગોઝારું છે

એ દસ્તક શાને મારે ?
જગ છોડી જાનારું છે

પીડાના તાંદુલ બાંધ્યા
દિલ કેવું શ્રદ્ધાળુ છે ?

હવેલી છે

પ્રીતની રીત ઘણી ઘેલી છે
વાત સંતોએ આ કહેલી છે

જોજનો ચાલતાંયે આવે ના
બે કદમ દૂર એની ડેલી છે

જિંદગીનો હિસાબ શું બેસે ?
સાવ ગૂંચવાયેલી પહેલી છે

કોઈ માથે ચડાવી ચાલે છે
કોઈની ઠોકરે ચડેલી છે

એના દીવાના જ્યાં વસે છે, એ
લાગણીવાસની હવેલી છે

દિવસ જેવું

તોય અકબંધ છે તરસ જેવું
કોઈ લઈને ઊભું કળશ જેવું

ચાલ રમીએ, રમત ભુલાયેલી
ક્યાં સુધી કાળજે કણસ જેવું

વૃક્ષ એકેય ના રહે સુકકું
ઊગશું શ્રાવણી દિવસ જેવું

દૂર ચાલ્યા ગયા પરમ પગલાં
હર પળે તોય કાં દરસ જેવું

છાંયડો એમ સાયવે છે 'અઝીઝ'
વૃક્ષ મુઝલિસની જણસ જેવું

ગીતા વેદ છે

તોય ક્યાં એને કશો પણ ખેદ છે
માનવી ખુદની નજરમાં કેદ છે

બેધડક સરતી હતી એ કાલ તો
નાવમાં આજ અસંખ્ય છેદ છે

લાલ લોહી છે બધાના તન મહી
એક 'અલ્લા', એક ગીતા વેદ છે

શ્રાવણી વરસાદ જેવી આ ઘડી
સાવ સુકકી રૈ ગયાનો ખેદ છે.

કોઈ ના સમજી શક્યું એને 'અઝીઝ'
જિંદગીનો એ જ ઊંડો ભેદ છે

અલ્લાહુ અકબર

દીવાનો છું મારો પથ્થર
દુનિયા તારી મારો ઈશ્વર

રસ્તામાં અટવાઈ ન જાશો
રસ્તે ઊભા લાખ્ખો રેહબર

જપમાળાના નાકાં તૂટયાં
તોય રહ્યું એનું એ જીવતર

બચવાનો છે એ જ આરો
અંદરથી થા પૂરો સરભર

એક જ વેશ રહ્યો લે બાકી
મીરાં થૈ પહેરી લે ઝાંઝર

હોઠ શબ્દને રહ્યા શોધતા
દિલ બોલ્યું : અલ્લાહુ અકબર

એના દીવાના જ અમર છે
બાકી સઘળું નશ્વર નશ્વર

એનું સરનામું

એક મોજું છું ને દરિયામાં નથી
હું હજી કેમ તારા રુદિયામાં નથી

ગામ કે શેરી કે ફળિયામાં નથી
એનું સરનામું આ દુનિયામાં નથી

આમ તો છે સર્વવ્યાપી તું ખુદા
કેમ તું મારા જ હૈયામાં નથી ?

સાત સાગર પણ ડુબાડે શું ભલા !
કોઈ ઝંઝા જો આ નૈયામાં નથી

નામ એનું લઈ, થયો છું કિંમતી
મૂલ્ય મારું કોઈ ફદિયામાં નથી

હોઠને અંતર વચાળે ભેદ છે
જે સપાટી પર છે, તળિયામાં નથી

એનું સરનામું

એક મોજું છું ને દરિયામાં નથી
હું હજી કેમ તારા રુદિયામાં નથી

ગામ કે શેરી કે ફળિયામાં નથી
એનું સરનામું આ દુનિયામાં નથી

આમ તો છે સર્વવ્યાપી તું ખુદા
કેમ તું મારા જ હૈયામાં નથી ?

સાત સાગર પણ ડુબાડે શું ભલા !
કોઈ ઝંઝા જો આ નૈયામાં નથી

નામ એનું લઈ, થયો છું કિંમતી
મૂલ્ય મારું કોઈ ફદિયામાં નથી

હોઠને અંતર વચાળે ભેદ છે
જે સપાટી પર છે, તળિયામાં નથી

તમારું જ નામ

અમારા હૃદયમાં તમારો મુકામ
આ હૈયું મટીને થયું તીર્થધામ

તમે આંગળી મારી પકડી અને
પલકભરમાં રસ્તો થયો આ તમામ

થયું ધૂળધાણી ક્ષણોમાં બધું
અહમ્નો અમારો આ કેવો દમામ !

લથડવાનું પહેલેથી નકકી હતું
તમે જ્યાં પીધાં ઝાંઝવાના જ જામ

ભલે લોક એને કહે છે ગઝલ
'અઝીઝે' લખ્યું છે તમારું જ નામ

નથી દૂર સાહિલ

કશુંયે રહ્યું ના હવે પામવાને
મળી આગ એવી હૃદય ડામવાને

અનુકૂળતા પર નથી આશ તેથી
અમે નાવ સોંપી પ્રતિકૂળ હવાને

બધે પ્રાણઘાતક છે વાયુ અહીં તો
મળે શ્વાસ શોધો એ આબોહવાને

અમે મેળવ્યું છે દરદ એ કે જેણે
ન આપી કદી એક તક પણ દવાને

ખબર છે 'અઝીઝ' ને નથી દૂર સાહિલ
હવે વાર ઝાઝી નથી ડૂબવાને

એક ચિનગારી તો...

એક ચિનગારી તો આખું શહેર સળગાવી શકે
આ જગત આખું પછી એને નહીં ઠારી શકે

હાથમાં હું ફૂલ લઈને ક્યારનો ઊભો રહ્યો
તું હવા થઈ આવ જેથી મહેક ફેલાવી શકે

રાતના અંધારને ચીરી વધો આગળ હવે
ચીતરેલા સૂર્ય તો અજવાસ નહીં લાવી શકે

એક તારા નામથી આ હોઠ ભીના છે સતત
એટલે તો આ જગત મુજને ન તરસાવી શકે

આ જીવનની વારતા પૂરી થવામાં છે 'અઝીઝ'
કાળના આ કાફલાને કોણ થંભાવી શકે

શું થશે ?

તું અગર દર્પણ થશે તો શું થશે ?
એક ભીની ક્ષણ થશે તો શું થશે ?

એટલી લીલામ થઈ છે લાગણી
કે હવે સગપણ થશે તો શું થશે ?

એક દરિયો માછલીની આંખનો
ઝાંઝવાનું રણ થશે તો શું થશે ?

કોઈ એનું મુલ્ય ના આંકી શકે
શૂન્ય મન કંઈ પણ થશે તો શું થશે ?

આમ તો વધતી રહે છે ઝંખના
આમ એ વળગણ થશે તો શું થશે ?

આ બધા કડવા અનુભવ તો 'અઝીઝ'
ઝેરનું મારણ થશે તો શું થશે ?

એનું સરનામું

એક મોજું છું ને દરિયામાં નથી
હું હજી કેમ તારા રુદિયામાં નથી

ગામ કે શેરી કે ફળિયામાં નથી
એનું સરનામું આ દુનિયામાં નથી

આમ તો છે સર્વવ્યાપી તું ખુદા
કેમ તું મારા જ હૈયામાં નથી ?

સાત સાગર પણ ડુબાડે શું ભલા !
કોઈ ઝંઝા જો આ નૈયામાં નથી

નામ એનું લઈ, થયો છું કિંમતી
મૂલ્ય મારું કોઈ ફદિયામાં નથી

હોઠને અંતર વચાળે ભેદ છે
જે સપાટી પર છે, તળિયામાં નથી

કેમ છે ?

દર્પણ મલકી પૂછ્યું કે, 'કેમ છે ?
કોણ છે તું, ને આ શાનો વહેમ છે ?'

એક દરિયો ઘૂઘવે છે મૌનનો
તે પછી આ નાવ કુશળક્ષેમ છે

મોકલે ના એ કદી ઈ-મેઈલ પણ
લાડકું દિલ તો કહે છે : પ્રેમ છે

તાપણાથી પણ પડે ના કેં ફરક
ભૂંગળીની ફૂંક તોયે હેમ છે

એ મિલનની વાત શું કરવી 'અઝીઝ'
ઝૂલતી સાંકળ હજી તો તેમ છે

પરખાઈ સાધો

ચાલો પરખીએ સચ્ચાઈ સાધો
ખુદમાં જ છે કે કચ્ચાઈ સાધો

પ્રેમનો પ્યાલો પીધા પછી તો
ભાષા હૃદયની ઉકેલાઈ સાધો

છે હાર નિત જીવન રમતમાં
પછી શીદને માંડી અંચાઈ સાધો

અજંપાના દરવાજે ડેરો જમાવી
પછી મેળવે છે સરસાઈ સાધો

સહેજે વળે ના ગમે તે વળાંકે
'અઝીઝ' એ રીતે પરખાઈ સાધો

બોલ તું

સ્હેજ અડકે ને બને છે ઢોલ તું
આમ હૈયું ના કદીયે ખોલ તું

મૌનનો મહિમા ઘણો છે તે છતાં
બોલવાં જેવું જ હો, ત્યાં બોલ તું

એટલો વિવેક તો જાળવ ભલા
સૂઝીઓની મહેફિલોમાં ડોલ તું

લાખ પોથી પાઠ ઉથલાવે છતાં
જીવતર આખર ગણી લે પોલ તું

લાખ વાંધા અન્યમાં ઊભા કરે
જાતના વહેવારને પણ તોલ તું

તે છતાં આ શ્વાસ પાછા ના ફરે
કેટલા આપે ભલેને મોલ તું

હિસાબ આપી દે

જિંદગીનો હિસાબ આપી દે
લે, આ કોરી કિતાબ આપી દે

સ્વર્ગ મારું હતું ને મારું છે
જા, ખુદાને જવાબ આપી દે

હોશ ખોયા નથી કદી જગમાં
લાવ, તાહિર શરાબ આપી દે

મેં તો માંગ્યું તું ફક્ત એક કિરણ
ક્યાં કહ્યું આફતાબ આપી દે

તારા દર્શનની લે તલબ યારબ
તુજને જોવાની તાબ આપી દે

યુધ્ધના બકવાસ જેવું કેમ ?

સાથે નથી કોઈ છતાં સહવાસ જેવું કેમ?
એની ગલીમાં પહોંચતાં હળવાશ જેવું કેમ?

નજદીક જઈને જોયું તો દીવો ન મળે ક્યાંય
ને ઝૂંપડીમાં દીપના અજવાસ જેવું કેમ?

અલ્લાહ, ઈશનું એ રટણ રાત-દિન કરે
ને તે છતાંય જીભ પર કડવાશ જેવું કેમ?

માળો કર્યો છે પંખીએ સરહદના વૃક્ષ પર
બંને તરફ છે યુધ્ધના બકવાસ જેવું કેમ?

આંખો પછીતે આપણી સાગર ભર્યા હશે!
આંસુ મહી, સૌના અહીં, ખારાશ જેવું કેમ ?

ઉપદેશ દઈને સંતો પણ થાકી ગયા 'અઝીઝ'
કાનો મહી આ લોકના બહેરાશ જેવું કેમ ?

પ્રવાસ પૂરો કર

એ રીતે આ પ્રવાસ પૂરો કર
ફૂલની જેમ શ્વાસ પૂરો કર

એ પછી આવે ધામ સૂફીનું
તું પ્રથમ આ ઉજાસ પૂરો કર

પીડે સૌને આ સદીઓથી
યુદ્ધનો મહાત્રાસ પૂરો કર

એ તો ચાહે છે હજીયે તુજને
પત્ર છેલ્લો છે ખાસ પૂરો કર

એ રીતે ફળશે આ ગઝલ તુજને
ગા લ ગા ગા નો પ્રાસ પૂરો કર

ખળખળતો રહું

એટલે તો આમ ઝળહળતો રહું
નામ એનું દિલમાં સંચરતો રહું

તે છતાં અંધાર તો વધતો રહે
રોજ સૂરજ થૈને પીગળતો રહું

યુદ્ધના મેદાનમાંની તોપ પર
થૈ ધજા ધોળી હું ફરફરતો રહું

એ સદા મુજ આંખની સામે જ હો
સાંજ ટાણે એમ કરગરતો રહું

સાગરના દોસ્ત

કેમ સઘળા થઈ ગયા પથ્થરના દોસ્ત ?!
જેમને ગણતા હતા ઈશ્વરના દોસ્ત

એ સમયનો સાથ નહીં આપી શકે
આ બધા તો છે ફક્ત પલભરના દોસ્ત

ઘર તમારું જેમણે બાળી દીધું
એ કદાચિત હો તમારા ઘરના દોસ્ત

ઝણઝણાવે છે હૃદયના તારને
યાદ આવે જે ક્ષણે અંતરના દોસ્ત

બૂંદ પીને પણ ઘણાંયે તૃપ્ત છે !
કેમ પ્યાસા છે હજી સાગરના દોસ્ત ?

વરસો પછી

બારણે દસ્તક થયા વરસો પછી
ને સ્મરણ કે સળવળ્યાં વરસો પછી

એમને ના કહી શકો : ભૂલા પડ્યા
જે બધા પાછા ફર્યા વરસો પછી

જેમને શોધ્યા કર્યા વરસો સુધી
એ જ ઉબર પર મળ્યા વરસો પછી

આમ તો પથ્થર હતા ને તે છતાં
મીણ થઈને પીગળ્યા વરસો પછી

બે'ક ખેતરવા જ તો છેટું હતું
તે છતાં આજે મળ્યાં વરસો પછી

લે 'અઝીઝ' સુધરી ગયું તારું મરણ
દુશ્મનો ટોળે વળ્યા વરસો પછી

વરસો પછી

બારણે દસ્તક થયા વરસો પછી
ને સ્મરણ કે સળવળ્યાં વરસો પછી

એમને ના કહી શકો : ભૂલા પડ્યા
જે બધા પાછા ફર્યા વરસો પછી

જેમને શોધ્યા કર્યા વરસો સુધી
એ જ ઉબર પર મળ્યા વરસો પછી

આમ તો પથ્થર હતા ને તે છતાં
મીણ થઈને પીગળ્યા વરસો પછી

આમ તો પથ્થર હતા ને તે છતાં
મીણ થઈને પીગળ્યા વરસો પછી

બે'ક ખેતરવા જ તો છેટું હતું
તે છતાં આજે મળ્યાં વરસો પછી

લે 'અઝીઝ' સુધરી ગયું તારું મરણ
દુશ્મનો ટોળે વળ્યા વરસો પછી

લણ્યું જ નહીં

સકળ બ્રહ્માંડમાં એવું કોઈ મળ્યું જ નહીં
અમોને સાચનું સરનામું પણ જડ્યું જ નહીં

ચીંથરેહાલ દશા એટલે અમારી થઈ
વણેલું પોત કબીરે, અમે વણ્યું જ નહીં

આમ તો તુજને નમ્યું છે સદા આ શીશ છતાં
આ એક દિલ છે નહારું; કદી ઢળ્યું જ નહીં

સૂઝીઓએ તો કંઈ કેટલું વાવ્યું છે છતાં
અમારા ભાગ્ય કે એને કદી લણ્યું જ નહીં

'અઝીઝ' કેમ ના માગે હંમેશા એની કૃપા
વિષ મીરાનું અમોને કદી ચડ્યું જ નહીં

પ્યાર કરી લે

આવ્યો છે તો પ્યાર કરી લે
થોડો હળવો ભાર કરી લે

સમજાવી દે મનને એવું
દિલથી તું વહેવાર કરી લે

બીજા આપોઆપ તરાશે
એક જ દરિયો પાર કરી લે

ના તું જીતે, ના હું હારું
એવો કારોબાર કરી લે

આંખોને વાચાળ કરીને
એનો દાવેદાર કરી લે

ના ઘર તારું, ના ઘર મારું
મનનો ચલ વિસ્તાર કરી લે

દરદથી ઘરોબો

રાત-દિ' જેનો મુજથી ઘરોબો થયો
એ પ્રાણ જ ઉડનખટોલો થયો

ખૂબ ઊંડો ઊતર્યો અને તે પછી
તેજરેખાનો એક જ લિસોટો થયો

ઝેર પીધા કર્યા છે મેં મીરા બની
એટલે તો આ સત્નો કટોરો થયો

નાવ સુકકી નદીમાં ડૂબી એટલે
જળનો અંતિમ શ્વાસે ભરોસો થયો

થાવ ઊંડા થયા છે 'અઝીઝ' તેથી શું ?
એ બહાને દરદથી ઘરોબો થયો

ગઝલનો ઢોલિયો

સાવ સૂકા રણ સમું ભાળી શકાય
એક સ્વપ્નાને અગર બાળી શકાય

એક ઘોડાપૂરને રોકી શકાય
એક-બે આંસુ નહીં ખાળી શકાય

એટલે તો બેઘડક હું જાઉં છું
એના તેડાગર નહીં ટાળી શકાય

નીકળી જે ઘેરથી વહેતી રહે
એ નદીને કઈ રીતે વાળી શકાય

લે 'અઝીઝ' અંગત કશું કીધા વગર
ક્યાં ગઝલનો ઢોલિયો ઢાળી શકાય

કુરુક્ષેત્ર

દ્વારને પગરવ તણાં સંબંધ છે
ને ટકોરા ટેરવાની સંગ છે

એ બધા પણ કેટલા છે બેખબર
જે બધાને કાફલાનો સંગ છે

એટલે કાયમ રહું કુરુક્ષેત્રમાં
હા, સતત મારે જ મુજથી જંગ છે

બેઉની છલકાઈ આંખો તે છતાં
મોજથી ઊજવી રહ્યા પ્રસંગ છે

સ્થિર ડગ મુશ્કેલ છે આજે 'અઝીઝ'
જિંદગીની દોર એવી તંગ છે

ધૂળધાણી

રક્ત ટપકે અહીં, કમાણી છે
કોઈ છો તરફડે, ઉજાણી છે

આપણું બોલવું નિરર્થક છે
એમનું મૌન એ જ વાણી છે

ધૂળઢેફાં જ જેની મિલકત છે
એનું હોવું જ ધૂળધાણી છે

અન્યની આંખ લૂછતા રે'જે
એમની આંખ પાણી પાણી છે

એક ફટિયું ના રહ્યું ગજવે
આપણી એ જ તો કમાણી છે

જયજયકાર છે ભેરુ

આ સંસાર અસાર છે ભેરુ
ફૂલ સ્વરૂપે ખાર છે ભેરુ

પંથો અપરંપાર છે ભેરુ
મંઝિલ એનું દ્વાર છે ભેરુ

અંદર—બાહર ઝગમગ ઝગમગ
જોડી દીધો તાર છે ભેરુ

પ્રેમ લાગણી ને સંબંધો
કપટી કારોબાર છે ભેરુ

નિભાડો જો પાર કરે તો
મત્ત અગન પડકાર છે ભેરુ

ગણવાનું તું ભૂલ્યો તેથી
ગુસ્સો ભારોભાર છે ભેરુ

રસ્તા પગમાં આવી ઊભા
તુજ પર દારોમદાર છે ભેરુ

પૃથ્વીના પેટાળ ઉપર આ
માણસ નામે ભાર છે ભેરુ

તળાવ જેવું આ સગપણ છે
પગ મૂકો ત્યાં પાળ છે ભેરુ

જે દીવો તું શોધે એ તો
સળગ્યો સામે પાર છે ભેરુ

જ્યાં ત્યાં વેરવિખેર ન થૈ જા
એક જ તારણહાર છે ભેરુ

પ્રવાસ નથી

એટલે તો કોઈ ઉજાસ નથી
આજ અવસર કોઈ તો ખાસ નથી

નીકળ્યા ક્યારના હલેસા લઈ
નાવનો કાં કોઈ પ્રવાસ નથી !

શું રહું એ નગરમાં કે વનમાં ?
માનવીનો કોઈ આભાસ નથી

સ્હેજ મલકાટ હોઠ પર લાવો
આપણી આશ કોઈ ખાસ નથી

એક આદમ ને હવ્વાના છોરુ
કેમ સંબંધ કોઈ રાસ નથી ?

સનમ લાગે

એક પળ જે મને સનમ લાગે
એ જ બીજી ક્ષણે ભરમ લાગે

એમ ના ભીડમાં પડે ભૂલો
આદમી એક જે ઈસમ લાગે

હું મળું એટલો નજીક છતાં
તુજને મળવું અગમ-નિગમ લાગે

આવ્યું નામ હોઠ પર ને પછી
સર્વ નામો મને ભસમ લાગે

ત્યાં હું આવું તો ના સ્વીકારે તું
સર્વદા બીક તુજ કસમ લાગે

જો તું સામે જ હોય ચિંતા શી ?
સ્વર્ગ કે નર્ક પણ રસમ લાગે

છે પ્રતીક્ષા 'અઝીઝ' વરસોથી
એને મળતાં મને શરમ લાગે

ગીતનો ડૂમો

કેમ પાછાં આંખથી આંસુ સરે
સપ્ત પદને જે કરે ઉપર-તળે

એક પણ કોયલ ટહુકી ના શકી
ગીતનો ડૂમો વસંતોના ગળે

ક્યારનું ચાલી ગયું છે કોણ એ
જ્યોત દીપકની હજીયે થરથરે

કોતરેલાં નામનો મહિમા નથી
પણને ભીનાશ પણ ક્યાંથી મળે ?

નાવ તરતી મૂકીએ કાગળ તણી
છો નદી એમાં પછી ડૂબી મરે

વિષ અંગે કોઈ માહિતી નથી
હાથમાં સર્પો સમયના સળવળે

ક્ષણની લગોલગ

સદીઓના સંબંધ ક્ષણની લગોલગ
અહીં જિંદગી છે મરણની લગોલગ

સમયસાગરે ખૂબ ખાધી થપાટો
હવે મંઝિલો છે ચરણની લગોલગ

તરસની અમાનત જુઓ સાચવી લે
અમે શ્વાસ છોડ્યા ઝરણની લગોલગ

થયો સ્પર્શ અમને લખોટીનો અમથો
પહોંચી ગયા બાળપણની લગોલગ

'અઝીઝ' જિંદગીની આ અંતિમ ક્ષણે પણ
ન પહોંચી શકાય એક જણની લગોલગ

પર્વ છે

એ નિયમનો એટલે ખૂબ ગર્વ છે
પ્રેમ જેવી ચીજ સર્વાર્થ છે

બે નિસાસા ચાર ડૂસકાં વ્યર્થ છે
જિંદગીનો એટલો બસ મર્મ છે

એ પછી તો કોઈની ક્યાં છે જરૂર!
તું જ આવી જાય તો બસ પર્વ છે

આપણું ટકવું અહીં સહેલું નથી
આપણો ટેકો હૃદયનું દર્દ છે

એક-બે જો હોય તો ઠીક છે 'અઝીઝ'
એક જીવ, ને એપણાઓ પર્વ છે

અમે શોધતા રહ્યા

દષ્ટિ વિના જ દશ્ય અમે શોધતા રહ્યા
જૂઠા નગરમાં સત્ય અમે શોધતા રહ્યા

ખુદની હકીકતોની હજી કંઈ ખબર નથી
ઈશ્વર વિશેનું તથ્ય અમે શોધતા રહ્યા

દુનિયાનું ધ્યાન હો અમે એ ઈચ્છતા નથી
બસ એક એનું લક્ષ્ય અમે શોધતા રહ્યા

ક્યાં છે કશે જ અંત અમારી કસોટીનો
અર્જુન બનીને મત્સ્ય અમે શોધતા રહ્યા

અંતે વિદાય લઈ બધા જઈ રહ્યા છે ક્યાં ?
યુગ યુગથી એ અગમ્ય અમે શોધતા રહ્યા

નકકી જ ખોઈ દીધું છે એને અહીં તહીં
વિશ્વાસનું એ દ્રવ્ય અમે શોધતા રહ્યા

ક્યાં ફરો છો ?

સાવ એવું ક્યાં કરો છો ?
પ્રેમને પોચટ ગણો છો ?

કેટલા રસ્તા ઊઘડશે
ફૂંક જો ભીતર ભરો છો

ઘાવ સઘળા ઝટ રૂઝાશે
પ્રેમથી ફૂલો ધરો છો

કોઈથી બહીવાપણું ક્યાં ?
જો તમે ખુદથી ડરો છો

યાદનું ટોળું ઊમટશે
એ ગલીમાં ક્યાં ફરો છો ?

કપોળકલ્પિત છે

નામ એના બહુ પરિચિત છે
અર્થ એના ઘણા જ ગર્ભિત છે

આમ હોવાની હોડ જામી છે
આમ હોવું કપોળકલ્પિત છે

મૌન રહીને બચી શકાય કદાચ
શબ્દ સઘળા જ અહીંયા શાપિત છે

કેમ બેઠો પલાંઠી વાળી તું ?
આમ તો છોડવાનું નિશ્ચિત છે

લે 'અઝીઝ' પાર ઊતર કસોટીમાં
આ જગત એટલે તો નિર્મિત છે

લઈને તરસ

વાદળી તું ત્યાં જ મન મૂકી વરસ
બે કાંઠે જ્યાં અહીં છલકે તરસ

હાથમાં બાજી સદા એવી ચઢે
હાર થાયે આપણી વરસો વરસ

માફ કર, બસ માફ કર, બસ માફ કર
ક્યાં કોઈ આપે અહીં એવો દરસ

ખોબો તારો ક્યાં હજી મંડાય છે ?
એ તો રેડે છે સદા ભીનો કળશ

એક ઘા રૂઝાય ત્યાં બીજો દૂઝે
જિંદગી પણ એટલે લાગે સરસ

ક્યાં કશે પણ પાંખનો ફફડાટ છે
ચોતરફ જાણે હવાનું છે કફસ

મનના મબલખ તેજને જોયા પછી
કેટલું પાછું પડે છે આ તમસ

વ્યર્થ છે આ દોડવું તારું 'અઝીઝ'
જો, ઝરણ ભાગી રહ્યાં લઈને તરસ

જન્મારો હો જી

ક્યાં આરો ઓવારો હો જી
ઉતારશું ક્યાં ભારો હો જી

થોડી ઠોકર થોડાં ફૂલો
સપનાનો અણસારો હો જી

પહોંચી જાશો સામી પાળે
સ્હેજ તમે જો ધારો હો જી

કઈ પેરે સાચવશું એને
જળ જેવો જન્મારો હો જી

એ કેડીથી ગુમ થવાનું
વારા ફરતી વારો હો જી

અટકળનો દરિયો

વ્યર્થતામાં એટલા ખૂંપી ગયા
તથ્યતાની આંગળી ચૂંકી ગયા

સાચવી છે એક ચંચળ પણ અમે
કાફલા યુગના ભલે છૂટી ગયા

એક પંખી ઝાડ પર બેઠું અને—
ડાળને ટહુકા વળી ફૂટી ગયા

ને પવન ભોંઠો પડી પાછો ફર્યો
ફૂલ સૌ, ભમરા બધા ચૂંટી ગયા

સુખ અહીં અટકળનો દરિયો છે 'અઝીઝ'

લાવ લખી દઉં

તારા એક એક શ્વાસ પર લાવ લખી દઉં
કોરે કોરી ઈચ્છાઓના ઘાવ લખી દઉં

દરિયો, સરવર, નદી લખીને કરવાના શું ?
આંખોન ળેઊંડાણે સૂતી વાવ લખી દઉં

છોડ બુકાની પછી રમત હારે તો કે જે
હસતાં હસતાં લે હું સાચા ઘાવ લખી દઉં

દુશ્મન સઘળા વત્યા છે દાના થઈને
તમે કહો તો સ્વજનતણા સૌ ઘાવ લખી દઉં

સાવ જ કોરા કાગળ લઈને ક્યાં લગ ફરશું ?
તીખા તીખા લીલાછમ્ હું ઘાવ લખી દઉં

સહેજ સરખું ગુલાબછાયું સ્મિત મળે તો
હિલ્લોળતા સાત સમંદર જાવ લખી દઉં

તેં તો માંગ્યું કેસૂડાનું ફૂલ અમસ્તું
હું ચાહું છું ઉપવન આખું સાવ લખી દઉં